

Destrukcija nacionalne gospodarske strukture, internacionalizacija finansijskog sustava, dinamiziranje potrošačkog mentaliteta tijekom dvadesetak godina rezultirao je inozemnim dugom od 48,2 milijarde €. Građani Lijepe naše, njih 321 tisuću sa blokiranim računima, pratili su kretanja na razini zemlje pa su „dogurali“ do 32 milijarde kuna nepodmirenih obveza. Inozemni kapital ne dijeli niti će djeliti sudbinu hrvatskih građana. Na žalost politika živi svoj život, a ne život svojih građana, što je vidljivo iz njihovih svakodnevnih izjava.

Stanje u hrvatskom društvu bremenito je mnogim problemima. Potrebne su odlučne i značajne reforme. Reforme uvijek donose nova ograničenja na kratki rok (cijena njihove provedbe obično nije mala) da bi dugovoročno one predstavljale novu, veću šansu. Međutim, socijalni problemi koji se iz dana u dan povećavaju postaju značajno ograničenje. Tako se otvara dilema da li najprije stabilizirati socijalne tenzije kako bi se stvorile nužne pretpostavke za reforme ili najprije provesti reforme pa tako stvorene mogućnosti će same po sebi riješiti socijalne probleme. Dilema je lažna jer nije moguće čekati s reformama. Zapravo, istine radi, reforme smo već davno morali provesti. Što se tiče socijalne bombe, koja se iz dana u dan povećava, ona mora zabrinjavati svakog građana što znači da Vlada mora socijalnim problemima posvetiti najveću moguću pažnju.

Otprilike imamo jednak broj nezaposlenih i broj blokiranih računa. Nezaposlenost, karcinom hrvatskog gospodarstva, temeljni je indikator o stanju u hrvatskom gospodarstvu, ali i društvu. Dinamiziranje gospodarstva neće rezultirati smanjenjem nezaposlenosti jer kapital odnos postaje kapitalno intenzivniji što znači da se količina rada smanjuje. Rješenje kao što je smanjenje radnog tjedna „ne pije vodu“ u ovom globaliziranom svijetu. Tako socijalni teret preuzima država, s jedne strane, i, s druge strane, vabi strane investicije kako bi, bar kratkoročno, smanjila stopu nezaposlenosti. Neoliberalistička Europa u odnosu na sve protekcionističnije SAD jasno pokazuju kako se danas liječi bolest zvana nezaposlenost. Nekadašnja welfare state tek je lijep san za koji ni u mašti više nema mjesta.

U uvjetima neoliberalizma finansijski sustav temelj je gospodarstva. Uvjet da bi finansijski sustav bio učinkovit ogleda se u njegovoj slobodi, dakle nezavisnom ponašanju. Tako se odvaja realna od simbol ekonomije i imamo, kao posljedicu nezavisnosti finansijskog sustava od društvenog sustava, dramatično socijalno stanje u nerazvijenim zemljama, kao što je Hrvatska. Pri tome valja reći da kapitalizam predstavlja kretanje pa se klub ugroženih zemalja stalno povećava kako bi se one najuspješnije dodatno razvijale, a njihova elita bogatila. Priča je i uvijek je bila prisutna samo ju je valja identificirati.

Imajući u vidu navedeno predlažem Vladi Lijepe naše da sjednu s bankama i da im saopće kako Vlada neće dozvoliti daljnje siromašenje u Lijepoj našoj. U tom smislu Vlada Lijepe naše razmatra mogućnost uvođenja, u prvom koraku, porez na dodanu vrijednost na bankarske usluge, i, u drugom koraku, porez na dodanu vrijednost na kamate; jasno po stopi od 25%. Prikupljena sredstva će se iskoristiti isključivo za smanjenje socijalnih tenzija. Kako Vlada Lijepe naše ne bi bila prisijena na tako drastični koram moli internacionalizirani bankarski sustav da joj pomogne u rješavanju nagomilanih socijalnih i inih problema što će Vlada Lijepe naše cijeniti i smatrati socijalno odgovornim ponašanjem.